

את הענייני וזרקו אותן. יש כאן הרבה בחורות כאלה."

שמוליק עומרי בן 27 וחברו יוסי, הישראלים מהאוהל הירוק, הגיעו אותה שעה לשתות קפה, עמוסים במישקפות צלילה, מסיכות, רובים וסנפירים. "נולדתי בארץ", סיפר שמוליק, "ולפני שבע שנים נסעתי לארצות-הברית. התאהבתי שם ב בחורה, ונשאתי. השנה באתי לבקר את המישפחה, והחלטתי לרדת קצת לדרום לפני שיחזירו אותי.

"עכשיו, תלוי איך יהיה המצב. אם נתפוס כמה בחורות שיהיו מוכנות להמיר שיד איתנו, נישאר. אם לא — נחזור. אנחנו מנסים לצוד בחורות כמו שצדים דגים, אלא שכאן שמורת-טבע — אסור לדוג דגים, ואין בחורות שנותנות. גם קשה מאד לתפוס שיחה איתן. איך אמרים? כל אחד בא להיזרק כאן."

"באנו לכאן לצולל", סיפרה גבי שוויגלינג בת ה-19. פקידה תע-שייתית מגרמניה, שבאה עם חברה טורי-מס. "כולנו נמצאים בארץ בשנת השתל-

הקטנות ותציע: "פיתה חם", כחל ערבי לעיניים או צמידים מאל-עריש. בכפר יש גם כחמישה בתי-קפה בודו-איים, שבהם מוכרים קופסות-שימורים, שתייה קלה, תה וקפה כפי שרק הבדואים יודעים להכין, גלאביות, כאפיות, טבק בודו-אי, ואפלים, יינות למיניהם ועוד ועוד. בית-הקפה של ואדיד, הוא היחיד הי מצוייד בגנרטור ומשום כך השתייה בו קרה באמת, הומה אדם בכל שעות היום. ישראלים, גרמנים, שוודים, נורווגים ובנות-זוגם, מבלים שם את זמנם בשתייה ואכיל-לה, מישחקי שש-בש ושח, ובשיחות-חור-לין על מזג-האוויר, על "מה נשמע ב-צפון", על "איך לתפוס כאן חתיכות", או סתם שיחות של מסטולים משתייה או מחשיש.

המישטרה מנסה, אומנם, לעשות כמיטב יכולתה לתפוס את העבריינים, אך תמיד נמצא מי שבא מהצפון והביא עימו סמים. מפה לאון עוברת השמועה, "הימאני ש-נמצא בסוכה האחרונה, מוכר" והלה מס-פיק לעשות כמה עיסקות טובות עד ש-תופסים אותו השוטרים.

הנהגים לחתינים

טאלס ראנר, חדייר שטיווי ומוטא זבייל, יושבים ומחכים למטיילים שישכרו את מכונותיהם לטיורים בסביבה. השעה עדיין מוקדמת. המטיילים לא התעוררו משנתם, אבל לנהגים יש זמן.

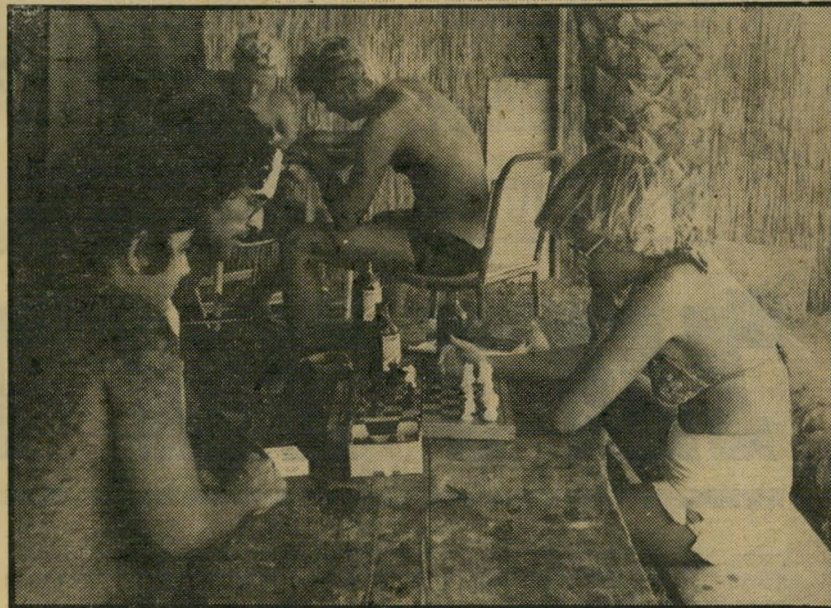
חמישה בתי-שימוש, רק אחד בשימוש. "כמה היה יפה כאן בראש השנה, באו עולים חדשים מרוסיה. לא דחפו, לא צעקו, ביקשו יפה סליחה, אמרו תודה, התנהגו בשקט ובסדר, לא ליכלכו את הסביבה. היום, עשרות בדואים צריכים לנקות כל יום מה שהאנשים זורקים כאן.

"משתנים בכל מקום. נכנסו אפילו ל-בונגלו שאנשים גרים בו ועשו את צרכי-הם. והולכים מכות, כמו חיות מטומטמות, ואי-אפשר להגיד להם שום דבר. אני שואלת אותם: למה אתם זורקים בק-בוקי-שמן מהאוטו? והם עונים: מה יש, אתם מרוויחים מספיק כסף, או תנקו." "מתי ילמדו כבר הישראלים האלה," נאנחה רות. "אתם אוהבים את המקומות האלה, אתם לא רוצים שיחזירו אותם, אז תדעו להעריך את המקום ולהתנהג כראוי."

מות. התנדבנו גם לקיבוץ, ושם אמרו לנו שכדאי לנסוע לדרום. אז הנה אנחנו כאן. אנחנו משחקים בקלפים ומשתופים, צור ללים, מדברים עם אנשים, רק חבל שגנבו לנו את החפצים. המישטרה אמרה לנו שזאת ממש מכה קשה עכשיו. אצלנו ב-גרמניה אין דבר כזה. מי ביכלל חושב לקחת דבר שלא שלו? זו ממש בושה."

השמש שקעה מאחרי ההרים. ירח מלא עלה. קבוצות החלו להכין עצמן לשינה. אחרים ניגנו שירי-עם בגיטארה ושרו, העלו מדורות, וניחות קפה ודגים צלויים אסף את חופה של דהב.

"מה קרה לכל האנשים האלה, הם הש-תגעו? בסנטה-קטרינה שברו דלת עתי-קה של מאות שנה. עומדים בחוץ ודור-תפים, עד שהדלת נשברת. בבתי-השימוש כאן אין נייר, אנשים גונבים אותו. מתוך

בטוכת בית-הקפה של ואדיד, בכפר הבדואי בדהב, שררה שלווה. המטיילים הרבים נהגו להתאסף שם יום-יום לשתות קפה או תה, לנגן בגיטארה, לאכול מהפיתות הבדואיות של עוודה ולשחק שח.

שח במידבר

בזרוקיאדה הכללית שעל החוף אפשר למצוא גם כמה "מרובעים" שלא יודעים בדיוק איך לאכול את התופעה. הם באים עם המכונות, עם ציוד מלא, מצלמות יקרות, אוהלים, טייפים, בקיצור — סוהבים איתם את כל הבית. הללו חשופים למכת הגניבות שפשטה באחרונה באיזור הדרום.

דב מאירוב בן 27-מבתיים וחברו משה דמבר בן 31-מתל-אביב, "הש-אירו" מאחוריהם טייפק יקר-ערך ומצ-למה בשווי 4,000 לירות. "התחלנו לארוז את הדברים", סיפר דב, "ואני עשיתי את הנאגלה האחרונה למכונות. פתאום נזר-כרתי שאני לא יודע איפה המצלמה הטייפ, חזרתי לסוכה, ולא מצאתי כלום. הגנבים ניקו את הכל. אין לי מושג איך הם הס-פיקו לעשות את זה בשתי דקות."

דב, סוכן תרופות, לבש בגדיים טורי-קיו, נעל נעלי-התעמלות, וחבש מישקפי-שמש כהים. חברו, משה, העובד במישרד-הביטחון, ניסה להיראות קצת אחרת עם מיטפת אדומה לצווארו, כששפמו הי שחור מסתלסל לשני צידי פניו. הם ושלוש חבריהם הגיעו לדהב לראשונה. "עוד לא ראיתי מקום כזה אכסוטי", התלהב דב. "אפשר להגדיר אותו כמשהו מיסטרורי, חדש, משהו שלא רואים כל יום. קיבלנו חופש מהעבודה, וירדנו לר-אות את הדרום לפני שיחזירו אותו. חבל רק שאין לנו יותר זמן להישאר. הכרנו כאן עוד כמה חבר'ה, ואנחנו גרים איתם." "למרבה הצרה, יש כאן הרבה דינמיס-טיות", טען משה. "דינמיסטית זאת בחור-רה שעושה הרבה רווח. נותנים לה הכל, אבל היא לא נותנת כלום. הנה, יש כאי-שלוש בחורות גרמניות. אני תיכף הרחת-אותן ולא דיברתי איתן. אבל יש כאן שני ישראלים, שגרים באוהל הירוק בסוף הכפר, שאירחו אותן שבוע, הן לא נתנו להם. כשהבינו את הפרניציפ, זרקו אותן. עכשיו הן נמצאות אצל שני שוודים. מהבוקר עד הערב אתה רואה אותן אוכי-לות ושותות, עד שגם השוודים יתפסו

יכלו להצטרף, ולכן אזרו עוז, הפשילו את בגדייהם, והתחילו במלאכת, "שיוף-העכוזים", כפי שכינה זאת ניטן. אחרי יום של שכיבה בשמש ועכוזים שהאדימו כאש, נכנעו וחזרו צפונה.

50 עכוז נדייטיים. לרוע המזל לא גילו השלושה בדהב נדייטיים שאליהם דודו, ניטן ורביב בני ה-18 מהרצליה, באו לדרום כדי, "להתנדס, לדיבריהם, מלשון נדייטיים.